

regnskabsekspertter o. s. v., en saglig, men letfattelig oversigt over de bærende idéer ved en rationaliserings gennemførelse.

Bogen behandler, dog i meget forskellig udstrækning, saavel tekniske som administrative problemer, herunder ogsaa regnskabsmæssige, organisatoriske og personalemæssige spørgsmaal.

Det er saaledes et meget omfattende emne, forfatterne giver sig i kast med paa bogens 179 sider. Selv om det ikke har været hensigten at give en udtømmende oversigt, er det kun blevet til en ofte lidt tilfældig opremsning af nogle af problemerne, og løsningen er i mange tilfælde blevet antydnet saa vagt, at den læser, der ikke møder med nogen forudsætning, ikke faar saa meget udbytte af det. Det gælder navnlig de afsnit, hvor forfatterne behandler de mere administrative problemer som regnskab, der kun omtales paa 10 sider. En vejledning for disse læsere, hvor de kan finde de berørte emner udførligt beskrevet, ville have forhøjet bogens værdi.

Bogen kan anbefales for de læsere, der ønsker en kort orientering. For den mere kyndige bringer den intet nyt.

T. W. Rasmussen.

Jørgen Pedersen: Pengeteori og Pengepolitik, 2. Udgave. Nyt Nordisk Forlag, Arnold Busck. København 1948. 360 Sider. Kr. 18,50.

Den nye udgave af professor Jørgen Pedersen's *Pengeteori og Pengepolitik* adskiller sig kun paa enkelte punkter fra første udgaven, der anmeldtes i dette tidsskrift 1944 (8. aargang, side 201). Bogens maaske vigtigste tilføjelse finder man i slutningen af kapitel VI i I del om rentefodens bestemmelse. Der polemiseres her mod den af flere nationaløkonomer fremsatte opfattelse, at Keynes' renteteori — i følge hvilken renten bestemmes af efterspørgsel og udbud af betalingsmidler — kan betragtes som specialtilfælde af en generel teori, der ogsaa omfatter den saakaldte klassiske teori, i følge hvilken renten afhænger af opsparing som udbud af og investering som efterspørgsel efter kapital. Større reel uenighed om faktiske sammenhæng synes der ikke at bestaa, og diskussionen kommer derfor i ikke ringe grad til at dreje sig om berettigelsen af den *udtryksmaade*, at rentefoden (paa langt sigt) bestemmes af opsparing og investering. Hvilken stilling man tager til dette spørgsmaal er ikke meget betydningsfuldt. Det forekommer imidlertid anmelderen, at Jørgen Pedersen's skarpe afstandtagen fra den angivne formulering kan føre til en — ikke mindst i en kerebog — lidet ønskelig undervurdering af kontinuiteten i den økonomiske teoris udvikling.

I et tillæg til I dels kapitel X argumenterer Jørgen Pedersen for den særtstilling, der i redegørelsen for prisdannelsen gives arbejdslønnen. Udgangspunktet er den opfattelse, at i ethvert øjeblik, hvor det materielle produktionsapparat er givet, er arbejdskraften den eneste produktionsomkostning. Begrundelsen herfor bliver ikke klar, og i alle tilfælde maa man vel spørge, om ikke fremstillingen indebærer en for heroisk forenkling.

Jørgen Gelling.